

Abominabile
Vindicta

Abominabile Vindicta

Willem Meijer

Eerder verschenen boeken van de auteur

Dodelijk glazuur
Callisto's wraak
Het Gallium complot
De mysterieuze verdwijning

Schrijver: Willem Meijer
Coverontwerp: Willem Meijer
ISBN: 9789462545038
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Willem Meijer

Over de auteur

Na vele jaren zelf detectives te hebben gelezen vond hij de tijd rijp om zelf thrillers te gaan schrijven.

Daarbij heeft hij die kenmerken gebruikt, waar hij tijdens het lezen van detectives het meest van gecharmeerd was.

De belangrijkste ingrediënten zijn, spanning vanaf het begin opbouwen en vasthouden, realistische plots, echte karakters van vlees en bloed, gebruik maken van de eigen belevingswereld en levenservaring, humor en soms een beetje erotiek.

In zijn eerste boek diept hij uit de kennis die hij heeft opgedaan als pottenbakker. Zijn reiservaring en kennis en ervaring in de makelaardij is gebruikt voor zijn tweede boek. Zijn derde boek is vooral ontstaan uit eigen ervaringen en echte Cold Cases in de regio Noord Holland. In het vierde boek is sprake van de verdwijning van een jonge vrouw.

Per 1 januari 2007 wordt, als onderdeel, van de Alkmaarse politierecherche het Cold Case Team Alkmaar, het CCTA, opgericht.

Hugo de Graaf heeft de leiding over het team en samen met zijn collegae Gert, Roel, Evert, Wilma en Corrie proberen ze oude zaken te heropenen en op te lossen.

Alle oude zaken zijn afgeleid van onopgeloste misdrijven die in de afgelopen veertig jaar hebben plaatsgevonden.

Dit boek gaat over het kindermisbruik wat zo nadrukkelijk in de publiciteit is gekomen. Meningen zijn en blijven verdeeld. Daders worden de hand boven het hoofd gehouden. Er lijkt is structureel mis te zijn met de seksuele beleving bij volwassenen en dan in het bijzonder bij de Katholieke Kerk.

De kinderen zijn het kind van de rekening en lopen jaren rond met hun gevoelens van schuld.

Toch is er een kleine groep misbruikte kinderen wat niet bij de pakken neer wil gaan zitten en er alles aan gaan doen om de misdadigers te confronteren met hun misdaden.

Het wordt een emotionele kruistocht tegen ongelooft en ontkenning.

Veghel, augustus 1965, 23.30 uur

Vannacht was het weer mijn beurt. Het was weer donderdagnacht en moest weer apart slapen.

Ik rilde over mijn hele lichaam en transpireerde tegelijk.

Er was een tijd geweest dat ik die extra aandacht kon waarderen. Niet het fysieke, maar het psychische. Toen ik eenmaal voorbij dat stadium was, bleef alleen het fysieke over.

Ik sloot mij er voor af. Kon er toch niets aan doen. Het was iemand anders die het overkwam. Niet ik. Ik begon daar goed in te worden. Kon daardoor overleven. Als ik dat niet had gedaan, was ik zeker van de kerktoeren gesprongen.

Op de gang hoorde ik licht gestommel. De deur ging langzaam open en liet een beetje frisse lucht de kamer binnen stromen. Het licht bleef uit.

Daardoor kon ik niet zien wie er allemaal bij betrokken waren. Niet dat ik dat niet wist, hoor! Ik kende hun vieze stinkende lichamen allemaal en kon ze aan specifieke kenmerken herkennen. Hun lichaamsstank herkende ik van meters afstand. Ik vroeg mij wel af of ze überhaupt enig idee hadden met wie ze dit deden. Want ik zag nooit enige vorm van reactie als ik ze ergens tegenkwam. Geen spoortje van herkenning. Geen spoortje van schaamte. Niets.

Het waren er dit keer 'slechts' twee. De een rook naar zweet en had blijkbaar niet de moeite genomen om zich te wassen. De andere stonk naar drank en vieze zweetvoeten.

Oh, wat walgde ik ervan.

Het laken werd ruw verwijderd en ik werd door vier handen bevoeld. Vier handen die wisten wat ze deden en wat ze zochten. Ik werd ruw op mijn buik gedraaid en tussen mijn billen gevoeld. Er werd olie gebruikt om het allemaal wat soepeler te laten verlopen en de schade te beperken, zoals wel eens bij andere jongens was gebeurd.

Nu was het moment gekomen om afscheid te nemen van mijn eigen lichaam en toe te treden tot een van de jongens die dit lot vandaag niet hoefde te ondergaan.

Ze kwamen allemaal aan de beurt. De jongens op de zaal. Allemaal hadden ze zo hun eigen specifieke dagen. Het waren er nu zo'n zestien. Enkele werden ontzien, vanwege de fysieke problemen die het gevolg waren van de vele verkrachtingen. Over psychische problemen werd nooit gesproken. Die waren niet belangrijk.

Ik vluchtte naar mijn eigen fantasie wereld. Een wereld die mij mijn verdere leven zou bijblijven en zou helpen te overleven.

Vijf jaar geleden was ik hier terecht gekomen. Mijn ouders waren zeven jaar geleden omgekomen bij een auto-ongeluk en mijn oma verzorgde mij totdat zij ook vijf jaar geleden overleed. Iemand van de kinderbescherming vond het een goed idee als ik naar een jongensinternaat zou gaan in Limburg. Er zouden kinderen van mijn eigen leeftijd zijn om mee te spelen. Dat leek toen wel een goed idee. Niet dat ik enige invloed op had op die beslissing.

De eerste twee jaren verliepen eigenlijk best wel goed. Ik kon het goed vinden met enkele jongens van mijn kamer. We hadden, buiten de gebruikelijke plichtplegingen, veel plezier en genoten een relatieve vrijheid. Toen ik echter de leeftijd van negen had bereikt werd ik ingedeeld voor de nachtelijke escapades van de leidinggevend. Het waren destijds

maandelijkse 'sessies', die na één jaar werden verhoogd naar twee wekelijks.

De fysieke problemen bij de maand sessie waren nog te overzien. De twee wekelijkse waren intensiever, met twee of drie personen. Soms een voor een, soms tegelijk.

Dat merkte ik dan wel weer als ik uit mijn fantasiewereld terug kwam. Dan kon ik dagen niet meer naar het toilet van de pijn.

Ik had al wel verhalen gehoord van jongens wiens achterkant volledig uitgescheurd waren. Al met al kwam ik er dus toch nog steeds wel goed van af. Zo leek het tenminste.

Toen ik eindelijk de leeftijd van vijftien had bereikt werd ik 'overgeplaatst' naar een gastgezin in Drenthe.

De nacht voordat ik het internaat verliet werd ik, uit voorzorg, bezocht door vier mannen. Opdat ik het niet zou vergeten en het niet verder zou vertellen. Toch had ik mij voorgenomen dat ik het allemaal ooit aan de kaak zou stellen. En belofte maakt schuld.

Alkmaar, maandag 25 juni 2007, 9.30

“Morgen, allemaal. Allemaal weer lekker fris en helder?”

Ik wachtte de reactie niet af en ging verder: “Ik zie dat velen van jullie nog steeds lekker bruin zijn van ons vorige avontuur. Willen jullie de vorige zaak nog evalueren? Of hebben we dat inmiddels voldoende gedaan?”

Er kwam weinig reactie. De algehele tendens was: Laten we maar gewoon verder gaan. De moeder van Karin zou meer behoefte hebben aan een evaluatie. Gelet op haar handelswijze van de afgelopen vijf en twintig jaar.

“Oké, dan gaan we gewoon weer verder met waar we goed in zijn. Ik hoop dat we nu eens in onze regio kunnen blijven. Al is ons dat de afgelopen Cold Cases ook niet gelukt. Wie wil een volgende zaak selecteren?”

“Ik wil eigenlijk iets zeggen.” stamelde Gert.

“Ga je gang.”

“Zoals jullie allemaal weten neem ik komend weekeinde definitief afscheid van de Alkmaarse recherche. Ik wil dat natuurlijk op mijn manier doen en nodig jullie allen uit om in de discotheek Extase aanstaande zaterdag op gepaste wijze van mij afscheid te komen nemen.”

Gejuich steeg op. Niet zozeer omdat Gert wegging, nee, integendeel. Gert lag erg goed in de groep en wist altijd de lachspieren van een ieder te activeren. Vooral zijn reislust was vaak aanleiding tot hilarische momenten.

Alkmaar, dinsdag 26 juni 2007, 9.00

“Gert, wat heb je allemaal gevonden?”

“Ik heb eerst eens even de zaken van het afgelopen jaar op een rijtje gezet om te voorkomen dat het saai wordt.”

Hij wachtte even op de reactie uit het team. Toen die niet kwam ging hij verder: “We hebben eerst vermiste vrouwen opgespoord, toen vermiste en vermoorde kinderen, vervolgens diefstallen en moorden op voornamelijk oudere echtparen en als laatste de verdwijning van een jonge vrouw. Daarom ben ik op zoek gegaan naar niet opgeloste moorden op mannen en gezinnen. Ik heb er diverse gevonden en ik wil samen met jullie een selectie maken van welke de moeite waard kunnen zijn en welke niet. Er zijn diverse afrekeningen geweest. Eigenlijk te veel om op te noemen. Ik vermoed, “en hij keek even naar mij, “dat niemand belastinggeld wil verspillen aan het oplossen van deze moorden.”

“Dat heb je heel goed geraden.” zei ik.

“Dat bedoel ik, die kunnen we dus skippen. Dat zijn er zo’n vijf en dertig die dan afvallen. Dan houd ik er nog zeventien over. Twaalf daarvan lijken losse gevallen te zijn die regionaal ook erg verspreid zijn. Hoewel het niets zegt, wil ik mij eigenlijk richten op de overige vijf gevallen. Vier daarvan zijn allemaal in een cirkel van veertig kilometer en binnen een tijdsspanne van vijf jaar vermoord. Hoewel de wijze waarop erg wisselt, werd mijn aandacht getrokken door de vijfde. Een zelfmoord. Tenminste

“Nou, wie wil?”

Gert stond op en zei: “Zal ik onze laatste Cold Case gaan bepalen?”

Alom instemming en veel grapjes omtrent de plek van het mogelijke onheil.

"Trouwens, Roel, hoe gaat het met Joyce?" vroeg ik.

Roel was tijdens de vorige zaak verliefd geworden op Joyce. Zij was vorige week met Roel mee teruggereisd naar Nederland. De vorige zaak had zijn ontknoping gehad op Curaçao en Joyce werd daar bedreigd door een bende criminelen. De politie uit Willemstad was ze inmiddels op het spoor en het zou niet meer lang duren voordat ze zouden zijn ingerekend.

"Oh, wel goed, ze had in het begin wat moeite met in slaap komen. Het is natuurlijk ook wel een erg turbulente periode geweest. Ze heeft besloten om hier wat werk te gaan zoeken, misschien wel aan het Noord Hollandse strand."

“Goed om te horen dat het goed met haar gaat. Oké, Gert ga maar aan de slag en morgenochtend zien we elkaar weer.”

door de toenmalige patholoog anatoom als zelfmoord afgedaan. Ik vermoed dat men ook wel die richting opging, omdat er een afscheidsbrief was aangetroffen. In de afscheidsbrief stond iets over de overige vier moorden. Ik heb deze even niet bij de hand, maar er stond iets in over boetedoening en dat hij het volgende slachtoffer zou kunnen zijn. Ik zal die brief nog wel even uit het archief halen en verspreiden. Die vier moorden hebben plaatsgevonden in de periode 1997 tot en met 2002. De zelfmoord dateert van eind 2003. Heb ik jullie interesse gewekt? Dan heb ik nog de vondst van een drietal lijken. In 2005 zijn bij de sloop van een oude woning in 't Zand, onder de begane grond vloer de lichamen gevonden van twee vrouwen en een wat oudere man. Ze zijn er nog mee bezig, dus het is nog niet echt een Cold Case, maar deze lijkt mij wel heel erg interessant." Ik wachtte even op de reactie van de anderen. Ik vond de laatste zaak wel interessant, maar het kon nog geen Cold Case zijn, omdat het onderzoek ernaar nog liep. Dus die moest voor nu afvallen. De andere zaak was ook interessant. Vooral door hun mogelijk verbondenheid, qua regio, leeftijd en sekse. Nadat ik ze mijn voorkeur had verteld, kwamen de reacties langzaam los. Uiteindelijk werd besloten om deze zaken op te pakken en vooral ook de overige twaalf zaken niet helemaal los te laten. Dat kwam vooral door de ervaring bij de laatste zaak, waar bleek dat de verdwijning en verdrinking van een Friese man uiteindelijk toch een link bleek te hebben met de zaak. Daardoor wilde ik niets meer aan een toeval overlaten. Met die waarschuwing gingen ze aan de slag.

Ik had bewust ook Rob bij dit proces betrokken. Hij had al eerder aangegeven ook een rol te willen spelen bij de selectie van de Cold Case. Ik kon mij dat wel voorstellen, nu het team zo succesvol bleek te zijn dat Rob ook verantwoordelijk wilde zijn voor een stukje van het succes. Toen ik vroeg of hij ook

rechtstreeks bij het onderzoek betrokken wilde zijn, haakte hij al snel af. Te druk. Gelukkig maar, want ik vermoedde dat dan de regelruimte wel eens erg beperkt zou kunnen worden.

Iedereen vertrok weer en alleen Corrie bleef achter.

"En hoe staat het met jouw agenda? Heb jij weer voldoende ruimte om voor ons te werken?"

"Ja, het is maar goed dat ik even vrijaf heb genomen. Die ontvoering zat nog wel en beetje in mijn aderen en het lijkt erop dat ik daar nu van verlost ben."

Corrie was bij de vorige zaak op Curaçao een paar dagen ontvoerd geweest en door een gelukje hadden wij haar weer snel vrij gekregen.

"Wat doe je vanavond?" vroeg ik haar.

"Afwachten."

"Waarop?"

"Tot jij mij uitnodigt."

"Bij deze. Eten bij mij vanavond?"

"Hm, is goed."

Ze liep weer naar haar onderzoeksruimte in de kelder en ik liep terug naar mijn kantoor.

Het hoogpolige tapijt, wat op de vloer van mijn werkkamer lag, had ik persoonlijk meegenomen uit ons oude karakteristieke pand naar deze witte moderne draak. Ik vond deze nieuwe plek maar niets. Weliswaar niet ver van het oude pand gelegen, maar net buiten het gezellige centrum van Alkmaar. De stad waar ik was geboren en getogen. Niets zou mij uit Alkmaar kunnen verjagen.

Ik moest de vervanging van Gert nog regelen, maar had nog geen goedkeuring van Rob om de vacature op de interne vacaturebank te plaatsen. Al peinzend liep ik naar de kamer van Rob, klopte op de deur en liep, zonder een reactie af te

wachten, naar binnen.

"Ja, kom vooral binnen." scheerde hij.

Ik negeerde zijn opmerking, ging direct zitten en vroeg Rob om toestemming om de vacature vrij te geven.

"Heb je wel een extra kracht nodig?"

"Uiteraard, anders zat ik hier niet. We hebben een paar specialismen binnen ons team. Een IT'er: Roel, iemand die buiten de reguliere grenzen denkt: Evert, een harde werker die veel data kan verzamelen: Gert, een psycholoog, die precies kan achterhalen wie er de waarheid spreekt: Wilma, natuurlijk de patholoog anatoom: Corrie en uiteraard iemand die dat ongeregelde zootje leiding kan geven: moi. Als je de functie van Gert niet meer wilt invullen, zal ons team niet meer effectief en al helemaal niet efficiënt kunnen opereren. Roel wil liever niet zelf de data verzamelen en Wilma kan dat al helemaal niet. Evert zou direct in slaap vallen. Ik zou het nog wel kunnen, maar dan moet je een andere leidinggevende zoeken."

"Lijkt mij geen goed idee. Dan heb ik twee dure rechercheurs in dat team."

"In dat geval lijkt het mij verstandiger om een nieuwe Gert te zoeken. Ik heb het profiel al klaar en ik denk dat er best wel iemand binnen ons bureau te vinden is. Misschien is het juist wel leuk om een jonge vrouw te selecteren. Dan is ons team op dat gebied goed in balans. Konden we dat maar zeggen van het hele korps."

"Oké, Jan dram, ga je gang, maar blijf er wel voor zorgen dat we succesvol blijven. Er schijnt over een paar maanden een vacature te ontstaan die mij op het lijf geschreven is. Ik zou het erg vervelend vinden als ik die door jullie mogelijke falen zou mislopen."

Ik deed net of ik zijn vertrek vervelend zou vinden. Aan de andere kant zou ik voor zijn mogelijke opvolging gevraagd

kunnen worden. Aan een dergelijk move had ik absoluut geen behoefte. Ik had het met mijn huidige team reuze naar mijn zin en dat wilde ik eigenlijk zo houden. De stress van recent gepleegde misdrijven was ik nog lang niet vergeten. Nee, oude misdrijven hadden geen haast en konden in alle rust en vrijheid worden opgelost. En hoewel ik soms zijn bloed wel kon drinken, was hij in die afgelopen maanden ten goede veranderd. Door hem konden we gaan en staan waar we wilden, ongeacht de kosten, zolang we de zaken maar tot een goed einde wisten te brengen en we niet te veel aan zijn kop zeurden.

"Je weet dat wij zeer serieus om gaan met alle zaken. Ik zal de werving in gang zetten. Wil jij daarbij ook nog een rol spelen?"

"Nee, ik heb alle vertrouwen in je. Gang je gang maar. Ik zal HR wel inlichten."

"Oké, bedankt Rob."

Ik liep de kamer uit en zette de voicerecorder weer af.

Rob was in de jaren hiervoor nogal onbetrouwbaar gebleken. Ik nam sinds dit jaar alle gesprekken met hem op. Zo wist ik altijd precies wat hij had gezegd. Bij belangrijke gesprekken bevestigde ik altijd de inhoud van het gesprek per e-mail. Hij had wel eens opgemerkt dat ik voor zo'n oude knakker een erg goed geheugen had. Hij moest eens weten!

Ik liep weer terug naar mijn kamer en belde met HR, zette de selectieprocedure in gang en besloot ook nog even met Wilma te gaan praten over mogelijke vrouwelijke kandidaten.

"Wilma, heb je even?" zei ik toen ik weer terug naar mijn kamer liep.

"Moet je nog koffie," vroeg ze, half door de deur hangend.

"Nee, liever water."

Even later kwam ze binnen gelopen met een flesje water en twee koppen koffie.

Ik vertelde haar dat de vacature was vrijgegeven voor werving

en dat ik HR opdracht had gegeven om de vacature intern binnen ons kantoor bekend te maken.

"Ken jij toevallig nog jonge vrouwen binnen ons korps die aan dit profiel zouden kunnen voldoen en wellicht de overstap naar ons team zouden willen maken?"

"Wie niet. Ik zou er zoal vier kunnen aanwijzen."

Ik nam haar oordeel altijd serieus. Wilma had het korps een tijdje geleden op een rare manier moeten verlaten. Ik mocht haar graag en kon het altijd goed met haar vinden. Oké, ze praatte af en toe wel eens wat te veel, maar er kwam nooit onzin uit. Het was ook geen boevenvangster, maar ze wist altijd feilloos de waarheid te achterhalen. Daarnaast zorgde ze er ook voor dat het team een samenhangend geheel bleef. Ze faciliteerde altijd allerlei uitstapjes en overleggen. Als er al wat onenigheid was, dan voelde Wilma dat goed aan en nam alle benodigde maatregelen. Daar zou ik nog iets van kunnen leren.

"Heb je wat namen, dan zoek ik ze eens op in de telefoongids."

We liepen de vier dames langs in de gids en zochten hun specifieke opleiding, ervaring, vaardigheden en hobby's op.

"Ik zou zo op het eerste gezicht geen voorkeur hebben. Wil jij ze alle vier eens melden dat er hier per 1 juli een vacature is en terloops eens vragen of ze interesse zouden hebben?"

"Dat kan ik wel doen. Heb je een functieprofiel?"

Ik overhandigde haar het functieprofiel, zoals dat ook op de interne vacaturebank verscheen.

"Weet je, ik zou een persoonlijke sollicitatie wel kunnen waarderen boven een gewone sollicitatie brief. Ik hou van een vrouw met pit en zonder veel chroom en wellicht een beetje brutaal. Een dergelijk karakter zouden we best wel binnen ons team kunnen gebruiken."

"Niet te brutaal graag, want we willen niet dat zij de overhand gaat voeren. Ik weet nu al wie er dan direct zijn mond gaat

Veghel, November 1992.

Ik belde aan en de deur werd geopend.

"Dag meneer pastoor kent u mij nog?"

"Geen idee, zou dat moeten dan?"

"Ik heb in de periode 1961 tot 1968 op uw internaat gezeten. U had destijds de leiding."

"Even denken, ja, dat klopt, maar u denkt toch niet dat ik alle kinderen uit die tijd nog kan herinneren."

"Nee, dat kan ik mij voortellen, temeer omdat u mij destijds nooit les heeft gegeven."

"Kom even binnen. Het is nogal guur buiten. Kan ik je jas aannemen?"

"Nee hoor dat hoeft niet. Ik blijf niet lang. Ik wilde alleen een paar vragen stellen."

"Ga zitten, wil je koffie of thee."

"Nee, hoor, ik hoef niets, alleen wat antwoorden op mijn vragen."

Ik vertelde hem van het misbruik in de periode 1963 tot en met 1968. Hij had destijds de leiding over het internaat en ik hield hem verantwoordelijk voor hetgeen er destijds was gebeurd.

"Ik moet er met iemand over praten. Het volgt mij al mijn hele volwassen leven. Wist u ervan?"

"Ik heb geen idee, maar weet je zeker dat het inderdaad de broeders waren uit het internaat?"

Ik noemde hem de namen en gaf aan wie ze allemaal hadden misbruikt. Ik had al verschillende knapen uit die periode

houden."

"Evert?"

"Precies."

"Je hebt gelijk. Laat ze maar gewoon solliciteren en dan houden wij de gesprekken wel."

"Wil je verder niemand van het team erbij betrekken?"

"Ik vind een commissie van drie eigenlijk te veel."

"Dan laat je de selectie toch aan mij over. Ik vraag wel of Evert zin heeft om ook de selectie te doen."

"Kan ook, als ik ze maar wel te zien krijg, als jullie nog twee kandidaten over hebben."

"Geen probleem."

"Ga het maar regelen. Ik zal het Rob en HR wel melden."

Wilma liep weer de kamer uit en ik vond het eigenlijk wel een goed idee om de mensen uit het team hun eigen collega te laten uitzoeken.

opgespoord en allen hadden ze te kampen met psychische problemen. Het werd tijd dat daar een einde aan kwam.

"Natuurlijk, ik herinner mij het nog als de dag van gisteren en ik overweeg om aangifte te doen bij de politie."

"Dat is wel een heel erg drastische maatregel. Zou je dat wel doen, want dan komt iedereen het te weten. Je ouders, je vrienden, je eigen gezin. Wil je dat wel? Ik kan mij niet voorstellen dat die broeders dat op hun geweten hebben. Ik denk dat je maar weer eens moest gaan."

"Heeft u voor mij de juiste namen van die broeders met hun adressen?"

"Ja, die heb ik wel, maar die geef ik je niet. Ik denk dat je het allemaal uit je duim zuigt."

Ik werd langzaam de deur weer uitgewerkt en na twintig minuten stond ik weer buiten en was ik er niets mee op geschoten.

"Wat een hufter," mompelde ik, "ik krijg je nog wel."

Ik moest op de een of andere manier die adressen zien te krijgen. Ik belde met Ben, ook een slachtoffer uit het internaat en vertelde in het kort wat er was gebeurd. Hij vroeg mij naar zijn huis te komen in Utrecht.

Toen ik daar na twee uur aankwam, stond de koffie al klaar.

Nadat ik het gehele verhaal had afgestoken, zei ik: "Ik moet die adresgegevens hebben. Ik moet ze met hun daden confronteren."

"Ik denk dat je daar weinig mee opschiet. Wat heb je nu geleerd van het gesprek met die eikel? Denk je nu werkelijk dat ze dit zullen toegeven? Kom nou, wees eens reëel."

"Tja, je zult wel gelijk hebben. Weet jij een manier om achter die gegevens te komen."

"Lijkt mij vrij simpel. We breken in en stelen ze als hij niet thuis is."